

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. K. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-39075-2/ČJ-2018-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019 - 31,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vycestoval ze země původu letecky do Ruska a poté bez cestovního dokladu, víza, či povolení k pobytu cestoval spolu s dalšími osobami automobilem přes Českou republiku do Spolkové republiky Německo. Krátce po překročení hranice byl žalobce zadržen německými orgány, předán do České republiky, zajištěn a rozhodnutím

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-220169-33/ČJ-2018-040022, vyhoštěn dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let. Odvolání žalobce zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-39075-2/ČJ-2018-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019 - 31 (dále též „napadený rozsudek“). Jelikož žalobce uplatnil námitky výhradně k otázce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, aniž by jakkoli zpochybnil naplnění podmínek pro správní vyhoštění, zabýval se krajský soud pouze touto otázkou. Konstatoval, že žalovaná se otázkou přiměřenosti délky trvání zákazu vstupu žalobce na území členských států EU zabývala na straně 3 napadeného rozhodnutí. Poukázala na skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění současně (§ 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a 2. zákona o pobytu cizinců]. Dále zdůraznila, že zjištěné protiprávní jednání je závažné již samo o sobě, neboť v případě žalobce se jednalo od počátku o nelegální cestu motivovanou snahou proniknout schován ve vozidle do Spolkové republiky Německo, aby zde mohl za pomoci svých krajanů pracovat. Podle krajského soudu je tato argumentace adekvátní reakcí na odvolací námitku, že tříletý zákaz pobytu je zcela nepřiměřený faktickému několikahodinovému pobytu. Žalobce se totiž záměrně vyhnul hraniční kontrole, jeho cílem bylo delší dobu pracovat v Německu a je u něj dáno riziko nedovoleného přistěhovalectví.

[3] Stanovení doby zákazu vstupu na území je věcí správního uvážení, u něhož soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil jeho meze nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací. Žádné takové pochybení krajský soud v projednávané věci neshledal, když i sama žalovaná poukázala na to, že stanovení doby zákazu vstupu na území je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Žalovaná své závěry dostatečně zdůvodnila a vysvětlila, že stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem zjištěným skutečnostem. Krajský soud ve shodě se žalovanou vnímá jako podstatné okolnosti nejen žalobcův nelegální pobyt na území České republiky (bez platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do schengenského prostoru (vyhnul se hraniční kontrole) i jeho záměr delší dobu pracovat v Německu (zjevně nelegálně, když není držitelem platného cestovního dokladu a příslušného víza).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že Nejvyšší správní soud námitky týkající se přiměřenosti doby zákazu vstupu na

pokračování

území Evropské unie mnohdy posuzuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55). Dle stěžovatele je tříletá doba zákazu vstupu na území nepřiměřená, neboť správní orgány rozhodující na témže úseku veřejné správy v oblasti ukončování pobytu cizinců ve shodných případech ukládají zákaz vstupu na území přibližně v jedné třetině maximální zákonné sazby. Napadené rozhodnutí tedy představuje zneužití správního uvážení. Krajský soud prakticky odmítl dobu zákazu vstupu stěžovatele na území Evropské unie přezkoumat a spokojil se s letmým konstatováním zákonnosti postupu žalované. Stěžovatel upozorňuje též na nižší míru porušení zákonných povinností, neboť kromě několikahodinového nelegálního pobytu se nedopustil žádného protiprávního jednání či trestné činnosti, nerespektování správního či trestního rozhodnutí, nevyužil padělané či pozměněné doklady a se správními orgány spolupracoval.

[5] Žalovaná Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[9] Jak uvedl krajský soud, stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je věcí správního uvážení správního orgánu. Judikatura, na kterou stěžovatel v této souvislosti odkazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 - 55), je pro nynější věc irelevantní. Odkazovaný rozsudek se týkal situace, kdy se žalobce přezkoumání správního uvážení ve vztahu k přiměřenosti doby zákazu vstupu na území nedomáhal, a Nejvyšší správní soud tuto otázku neřešil. Krajský soud v napadeném rozsudku naopak přiměřenosti doby zákazu vstupu na území pozornost věnoval. Výslovně konstatoval, že správní uvážení musí být v tomto směru podepřeno důvody a nesmí být svévolné, diskriminační a ze strany správního orgánu zneužívající. Krajský soud žádné pochybení žalované spočívající v překročení mezí správního uvážení neshledal. Ve shodě se žalovanou vyhodnotil jako podstatné okolnosti nejen žalobcův nelegální pobyt na území České republiky (bez

platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do schengenského prostoru (vyhnul se hraniční kontrole) i jeho záměr delší dobu pracovat v Německu (zjevně nelegálně). Není tedy pravdou, že by se krajský soud spokojil s letným konstatováním zákonnosti postupu žalované. Z uvedeného posouzení je také zřejmé, že správní orgány při určení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie nevycházely pouze ze skutečnosti stěžovatelova několikahodinového nelegálního pobytu. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná zhodnotila i skutečnost, že stěžovatel byl od počátku srozuměn s protiprávností svého jednání, přičemž na cestě z Ruské federace využil placených služeb převaděčů.

[10] Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se stěžovatel dopustil nějakého dalšího protiprávního jednání či trestné činnosti, popř. že by nerespektoval správní či trestní rozhodnutí nebo využil padělané či pozměněné doklady. Pokud by tak učinil, mohl by být dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyhoštěn s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce až 5 let. Správní orgány však v daném případě posuzovaly jiné konkrétní jednání stěžovatele. Není tudíž vadou napadeného rozhodnutí, pokud nebylo zohledněno, že se stěžovatel nedopustil jednání, které je z pohledu zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců nebezpečnější než to jednání, kterého se stěžovatel dopustil.

[11] K námitce, že se správními orgány stěžovatel spolupracoval, lze odkázat na bod 19. napadeného rozsudku. Zde krajský soud přílehavě konstatoval, že stěžovatel sice vypovídal a nezatemňoval skutečnosti ohledně své totožnosti, avšak ve vztahu ke zjištění průběhu jeho cesty z Ruské federace do schengenského prostoru a do České republiky ničeho neuvedl, a se správními orgány nespupracoval.

[12] Tvrzení stěžovatele, že správní orgány rozhodující na témže úseku veřejné správy v oblasti ukončování pobytu cizinců ve shodných případech ukládají zákaz vstupu na území přibližně v jedné třetině maximální zákonné sazby, stěžovatel nepodložil žádným odkazem na konkrétní rozhodnutí žalované, ve kterém by ve skutkově obdobném případě takto rozhodovala a které by v tomto směru dokládalo nějakou ustálenou správní praxi, od níž se ve věci stěžovatele žalovaná odklonila. Tuto argumentaci navíc stěžovatel nevznsl v žalobě, jedná se tudíž o námitku, která je nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

pokračování

[15] Usnesením krajského soudu ze dne 7. 1. 2019, č. j. 42 A 1/2019 - 15, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupce stěžovatele provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele naopak nepřiznal odměnu za úkon právní služby spočívající v sepisu návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť tento návrh byl součástí podané kasační stížnosti. Zástupci stěžovatele nebyla přiznána požadovaná odměna ani za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu spočívající v další konzultaci ze dne 28. 2. 2019 přesahující jednu hodinu. Jak vyplývá z doloženého potvrzení o právní konzultaci z téhož dne, obsahem jednání bylo toliko sdělení zástupce, že žaloba ve věci správního vyhoštění byla zamítnuta a existuje možnost podat kasační stížnost, k čemuž stěžovatel udělil pokyn. Tato právní porada trvala pouze 5 minut, což je v doloženém potvrzení výslovně uvedeno. Odměna za tento úkon tudíž zástupci nenáleží. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu